

Jézus és a házasságtörő asszony (Jn 8:1-11)

Kedves testvéreim, kedves gyermekek, mindenekelőtt hozzátok szeretnék egy kérdést intézni. Történt-e már meg veletek az, hogy leejtettetek otthon egy tányért vagy csuprot vagy vázát? Nem kell sokkal több hozzá egy kis mozdulatnál, máris leesik és darabokra törik. Hogy szoktátok ilyenkor érezni magatokat? Szégyellitek, bosszankodtok, sajnálkoztok, és lehet, hogy azt teszitek, mint én szoktam, összeszedek minden szilánkot és darabot, és folyékony ragasztóval próbálom összeilleszteni. Igen ám, de ez legtöbb esetben nem sikerül olyan jól, mert megmaradnak azok a csúnya barna csíkok, ahol összeragasztottam, vagy nem is találunk már egymáshoz azok a darabok, vagy talán nincs is meg minden darab... és akkor mit lehet tenni a tányérral, pohárral? Eldobni. Nem jó már semmire, hasznavehetetlen. Nos, egy nagyon távoli országban, Japánban erre a problémára egy nagyon szép megoldást találtak ki. Mert a japán azt mondja: eltörött egy tányér, vagy váza? Semmi probléma, megvan a megoldás: KINCUGI! - ez a furcsa szó azt jelenti, hogy ha darabokra tör egy edény, összeszedik a darabokat, de nem ragasztóval ragaszták össze, hanem olvasztott, folyékony arannyal. Az aztán megköt, szép és ép lesz tőle a tál vagy váza. Sőt, minél több a törés rajta, annál több arannyal ragasztják meg. Minél több aranyat használnak, annál értékesebb lesz a tál. Úgyhogy ha a japánok látnak egy olyan tálat, amin sok-sok kis arany csík van, azt mondják: Ez igen! Ez kincugi! Semmit sem ért, hasznavehetetlen volt. De most sokkal értékesebb, mint valaha lett volna.

Isten igéje ma épp egy olyan történetet tár elénk, amelyben ilyen *kincugi* történik. Egy megrepedezett szív, egy bűn által darabokra tört élet Jézus Krisztus által egésszé, éppé válik. És ezáltal sokkal értékesebb lesz, mint valaha is volt.

A történet ismerős, Jézus Krisztus egyik leggyakrabban példázott cselekedetéről van szó, a házasságtörő asszonnyal való találkozásáról. Ezt az asszonyt elkapták, tetten érték házasságtörés közben. Az írástudók és farizeusok Jézushoz vezetik, hogy megkérdezzék, hogy mit kellene tenni vele. Amint ezt a történetet újra meg újra olvastam egy érdekes dologra figyeltem fel. Ez a történet kísértetiesen hasonlít egy törvényszéki tárgyalásra. Mert miről van szó? Egy törvénysértésről, és erről a törvénynek megfelelően ítéletet kellett hozni. És meg is van mindenünk hozzá. Biztosan mindenki látott már törvényszéki termet: egy nagy teremben van sok pad, néhány asztal, egy magas katedra – ott ül a bíró – onnan hangzik el az ítélet; a bíróval szemben két asztal - az egyiknél ül a vádat emelő, vádló, a másiknál a vádlott, aki ellen

vádat emelnek - a vádlott és a bíró között pedig ott van az ügyvéd, aki a vádlott képviselőjében, védelmében szól. Ebben a történetben sorra előkerülnek ezek a funkciók, de ami igazán érdekes az az, hogy maga Jézus Krisztus lép be majd mindegyik szerepbe. Először fogjuk látni ügyvédként, bíróként, majd ő lesz a vádlott maga.

Lássuk csak először is ügyvédként, közbenjáróként. A felolvasott igéből azt hallottuk, hogy a farizeusok és írástudók egy házasságtörő asszonyt hoznak Jézushoz, hogy kikérdejkék véleményét, hogy miként kell ebben az ügyben eljárni. Tulajdonképpen ez, amit a farizeusok tesznek nem más, mint provokáció (*ezt azért mondták, hogy próbára tegyék Őt - 6. v*). Mert nagyon jól ismerték Jézus hozzáállását. Jól tudták, hogy számára abszolút nem jelentett problémát paráználkással, vámszedőkkel, bűnösökkel együtt vacsorázni, velük egy közösségben lenni. Sőt, úgy tűnt, hogy próféta létére sokkal inkább foglalkozik ezekkel a bűnösökkel, mint velük, az igazi, az *igaz* zsidókkal, az ún. *Cáddíkokkal*, akik minden erejükkel azon voltak, hogy a Törvény legkisebb betűjét betartsák.

És a farizeusoknak ezt nagyon nehéz volt lenyelniük. És ezért provokálnak. És aki jól figyelt meghallotta azt a pár szót, amit a Hegyi beszédben maga Jézus is használ. Mert ott, ahol Jézus saját maga magyarázza a Törvényt, így fogalmaz: *Hallottátok, hogy megmondatott* (Mózes által, a Törvényben), *én pedig ezt mondom nektek* - és ezután következett a magyarázat. Nos, a farizeusok most mintha erre utalnának, amikor ezt mondják: *Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?* Mintha azt mondanák: Ahogyan te magyarázod a Törvényt, az mind jó és szép, de lássuk csak mit csinálsz, hogyha gyakorlatba kell fektetni. A farizeusok így gondolkodtak: *Ez az! Most elfogjuk! Kutyaszorítóban van!* Mert ha elítéli az asszonyt, akkor elveszíti a nép szimpátiáját, aki könnyörtelennek fogja nyilvánítani, ráadásul a római fennhatósággal is meggyűlik a baja, mert a zsidóknak abban az időben nem volt szabad a római fennhatóság nélkül halálos ítéleteket hozni. Ha pedig megvédi, akkor egyenesen ellent mond a Törvénynek, és akkor van mivel vádolni a Szanhedrinnél. 'Win-win' helyzet! Mintha a farizeusok Jézust arra provokálnák, hogy lépjen fel a nő ügyvédjeként. Tessék: járjon közben! Mondjon valamit a védelmében, ha tud!

De Jézus nem ezt teszi. Lehajol, és valamit ír a földre az ujjával. Hogy pontosan mit írt, és miért, azt nem tudhatjuk, és bármi amit arról mondatnánk, csak spekuláció. De ennél sokkal fontosabb, amit mond ezután. Mert arra szólítják fel, hogy mondjon valamit az asszony védelmére, ha tud – és mit tesz Jézus? Nem próbálja bizonygatni azt, hogy a nő ártatlan. Nem

próbálja bizonygatni, hogy a Törvény hibás vagy túl kegyetlen. Egyetlen szóval sem mondja azt, hogy ez a nő nem bűnös. Egyetlen szóval sem mondja azt, hogy nem azt a büntetést érdemli, amiről a farizeusok beszélnek. Sőt, úgy tűnik, mintha egyetértene a büntetéssel. Hát kérem, Jézus ebben a történetben a legrosszabb ügyvéd, akit csak el lehet képzelni. Nem azt mondja, hogy ne kövezzék meg ezt az asszonyt, csupán ennyit: *Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ.*

Kiket szólít meg Jézus ezzel a mondatával? Először is azokat, akik ezt az asszonyt tetten érték. Ezzel pedig azt mutatja, hogy a mózesi törvényt igenis jól ismeri mert az 5 Móz 17 alapján először a „tanúk kell először kezet emeljenek rá, amikor kivégzik, csak azután az egész nép.” Különb, nem furcsa, hogy csak egy asszonyt hoztak Jézus elé? Nyilván nem lehetett házasságtörő egymagában, és mégis csak őt hozzák ítéletre. Ez pedig (pláne a Metoo mozgalommal a hátszélben) a mai olvasó számára az egész ügynek egy olyan furcsa utóízt ad. Főleg, hogyha arra is gondolunk, hogy még manapság is néhány muszlim többségű országban még gyakorlatban van az, hogy 4 szemtanú vallomására házasságtörő asszonyokat kivégeznek-megköveznek. És nagyon gyakran ezek az asszonyok nemi erőszak áldozatai, és nagyon gyakran a tettesek maguk tesznek hamis tanúbizonyságot ellenük. Nos, Jézus először éppen a tanúkat szólítja meg, és emlékezteti arra, hogy a mózesi törvényben az áll, hogy a tanúknak kell az első követ dobniuk. Emlékszünk ugye, az előbb arról volt szó, hogy Jézus sok esetben hogyan szigorítja meg a törvényt (a Hegyi beszédben), és erre utalhattak a farizeusok is. És egy ilyenszerű szigorítás, teljesítés ez is: Azt mondja Mózes, hogy meg kell kövezni, de a tanúknak kell az első követ dobni? Én azt mondom, hogy *aki büntelen közületek, az vesse rá az első követ.*

Másodszor Jézus az ott álló farizeusokat és írástudókat szólítja meg. Ők nem tanúk, ők csak provokációnak szánják a házasságtörő asszony ügyét. De nekik is szól: *aki büntelen közületek, az vesse rá az első követ.* Nekik is be kell látniuk, hogy a saját erőfeszítéseik, hogy betartsák a Törvényt hiábavalók, hogyha azáltal csak saját igazságosságukat akarják előtérbe helyezni. Éppúgy, mint a Jézus példázatában a farizeus, aki így imádkozik fennhangon: *Isten, hálat adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is.* – vagy mint ez a házasságtörő asszony is - mondhatnánk mellé ebben az esetben.

Aki közületek büntelen, az vesse rá az első követ. Végül, de nem utolsó sorban minket szólít meg Jézus. Mert, testvéreim, feltűnt már nektek? Azok az emberek, akik ezt azt asszonyt Jézushoz hozzák és legszívesebben megköveznék, nem az istentelenek, nem a hitetlenek, nem a pogány római hatalom, hanem Isten tulajdon népe, ennek a népnek a lelki vezetői. Istenfélő,

írástudó emberek, kik saját életüket, és népük életét Isten Törvénye szerint akarják vezetni. Érezzük ezt a fájdalmas hasonlatot? Mert tényleg irtó fájdalmas, hogyha azt látjuk, hogy Jézus ezt a házasságtörő asszonyt éppen tőlünk akarja megóvni. Tőlünk, istenfélő, templomjáró, törvénytisztelő, becsületes emberektől, akik olyan hihetetlenül könnyen tudunk másokat megvádolni és elítélni. Mert olyan könnyen elítélünk valakit, aki alkoholista, aki drogozik, aki nem foglalkozik gyermekeivel, olyan könnyen el tudjuk ítélni valakit, aki homofil vagy homofób, aki libsi vagy bigott konzervatív, aki oltáspárti vagy oltásellenes, aki hűtlen, házasságtörő, olyan könnyen elítélünk valakit, aki másképpen néz ki, másképpen beszél, másképpen öltözködik, másképpen viselkedik, mint mi. De hogyha arról van szó, hogy ezeket az embereket *úgy szeressük, mint saját magunkat*, akkor szégyenletesen kudarcot vallunk. És éppen ez az, amire Jézus Krisztus emlékeztet minket: *Ha netán másként is gondolnátok, egy cseppet sem vagytok különbek azoknál az embereknél, akiket vádoltok*. Mert van valami, amiben mindannyian egyformák vagyunk, és pedig abban, hogy mindannyian kudarcot vallunk Isten törvényének betartásában, főleg a szeretet nagy parancsára való tekintettel. Mindannyian: „nélkülözzük Isten dicsőségét” (Róma 3: 23) És ezért mondja Jézus nekünk is: *aki büntelen közületek, az vesse rá az első követ*. És ezért emlékeztet a Hegyi beszédben is: *Ne ítélj, hogy ne ítéltess*. Testvéreim, a vád-emelés és az ítélet joga nem nálunk van, hanem annál, akiről a Hitvallásunk alapján mondjuk: *Ítélni jön élőket és holtakat*. És ezt sokszor annyira nehéz megértenünk. Olyan nehéz megtalálni azt a középutat, amire szükség van. Mert hogy tudok felebarátomnak Isten szeretetéről beszélni, anélkül hogy azt a benyomást keltsem: Én szeretem Istent, de te nem. Hogy tudom felebarátomnak megmutatni a helyes utat, anélkül, hogy azt benyomást keltsem: Én a helyes úton járok, de te nem. Testvéreim, az elítélés és a szeretetteljes megfeddés között csak egy hajszálnyi válaszfal van, de egy egész világnyi különbség.

És úgy tűnik, hogy a farizeusok, akik akkor ott voltak Jézus mellett, ezt megértették: nincs jogunk kezdet emelni erre az asszonyra, hisz mi magunk sem vagyunk büntelenek. Jézus felkéri a farizeusokat, hogy dobják az első követ, de ők erre elmennek. A vádlók padja kiürül. Tulajdonképpen eléggé meglepő viselkedés ez a farizeusok részéről, nemde? Elvárhatnánk, hogy legalább egy farizeus lett volna ott, aki azt mondja: *Bizony, én eléggé igaz és büntelen vagyok: ide azt a követ!* De egy sem volt. Ami igazán tragikus, hogy bár Jézus szavai úgy tűnik, meggyőzték, és belátták bűnösségüket, mégis elfordulnak Jézustól. Elhagyják azt az egyetlen személyt, aki bűnbocsánatot adhatna nekik.

Jézus ezt kérdi az asszonytól: *Hová lett mindenki? Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?* - Senki, Uram - felelt az asszony. Mind elmentek. Egy sem volt közöttük, aki büntelen lett volna.

Azaz, mégis volt egy. És ez az egy ott maradt. És ebben a pillanatban válik Jézus az ügyvéd **Jézus a bíróvá**. És az asszony ezt tudhatta. Jézus volt az egyetlen, aki őt elítélhette volna, aki az első követ dobhatta volna. És mégsem ezt teszi, hanem azt mondja: *Én sem ítéllek el téged!* Ezek a szavak az asszonynak új életet adtak. És azt hiszem nem is tudjuk úgy igazán elképzelni, milyen hatalmas érzelmi hullámvasút lehetett ez az asszonynak. Hisz csak percekkel azelőtt még azzal a gondolattal vezették a térre: *Kész, életemnek vége van. Tetten értek, bizonyosságuk van ellenem, nincs mivel védekezzek, nincs is ki megvédjen.* Sőt, egy pár perce még úgy tűnt, hogy Jézus, az egyetlen, aki megvédhette volna, nem ellenzi a büntetését, csupán kiköti, hogy a büntelen vesse rá az első követ.

De Jézus, az ítélőbíró ezt mondja neki: *Én sem ítéllek el.* A többiek azért nem ítélnék el, mert nincs joguk hozzá, mivel ők maguk is bűnösök. Én azért nem ítéllek el, mert úgy döntök, hogy ne hordozd ezt a büntetést.' És testvéreim, amit itt hallunk Jézustól, az az Evangéliumnak a magja, a lelke. Jézus Krisztus nem ítél el minket. Igen, eljön az a pillanat, amikor 'ítélni fog élőket és holtakat'. De első eljövetelekor *Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa.* (Jn 3: 17) Az asszony számára nem volt kiút. Számunkra sincs. Tudjuk, hogy bűneink, gyarló emberi természetünk szerint a jogos büntetésünk az örök halál. És mégis, Isten úgy dönt, hogy jogilag ártatlanokként tekintsen ránk. Értitek ezt? Mert én nem értem. Csak rácsodálkozni tudok. Hogyan lehet az, hogy valakit aki jogilag, beismerten, köztudottan bűnös... ártatlanként kezeljenek? Ez egy paradox – lehetetlenség, amit az egyházatya Augusztinus, és később Luther Márton is felismert, és így fogalmazott: az ember, akit Krisztus megváltott *Simul iustus et peccator* - egyszerre igaz, és bűnös. Éppúgy mint ez az asszony. Ő bűnös, bünt követett el, és ezt a tettét senki sem tudja meg nem történtté tenni. Ő egész életében az az asszony marad, aki házasságtörést követett el. És mégis, Jézus, a bíró, aki elítélhetné őt úgy *dönt*, hogy ártatlanként, igazként tekintsen rá.

És akkor ott ül az asszony - a képzeletbeli bírósági teremben. A vádlók már elmentek. Már csak ketten maradtak: a bíró, és ő maga, vádlottak padjában. És azokat a szavakat hallja, amire nem számított: *én sem ítéllek el téged.* És aztán folytatja a bíró: *menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!* Mintha ezt mondaná a bíró neki: *Hát nem hallottad? Felmentést kaptál, amnesztiát.*

Miért maradsz hát ülve a vádlottak padjában. Menj hát, nem itt a helyed. És az asszony elhagyja a vádlottak padját. És még nem is tudja miért. De nagyon egyszerű oka van. Mert valaki más ül a helyébe. És ez az a pillanat, amikor Jézus magára veszi a harmadik szerepet is. Eddig volt már ügyvéd, bíró, és most ő maga lesz a **vádlott**. De ezt az asszony abban a pillanatban még nem tudhatta. De képzeljük csak el, hogy mit érezhetett ez az asszony amikor hallotta, vagy esetleg látta, hogy Jézus keresztfára feszítették, és meghalt. Abban a pillanatban kellett benne tudatosulnia: *Ez az én büntetésem volt! Ez az én halálom volt!* És ő hordozta helyettem. Ő „halta az én halálomat”. Ezért nem ítélte el, mert Ő maga vette magára az ítéletet. Ezért nem büntetett, mert Ő szenvedte el helyettem. És ezt a felismerést próbáljuk magunkra vonatkoztatni: Hogyha magunk előtt látjuk a keresztfán szenvedő Jézust, tudatosítsuk: *Ez az én büntetésem volt! És ő hordozta helyettem!* És ez a felismerés az, ami az egyetlen alapot adja annak a felkérésnek, amit Jézus is ad az asszonynak: *eredj el, és többet ne vétkezzél!*

Mert innentől kezdődik a nehéz része számunkra. Eddig könnyű volt. Ha jól figyeltünk, azt láthattuk, hogy az asszony ebben a történetben teljesen passzív. Az egyetlen, amit tett, az maga a bűn volt, ettől eltekintve nem tesz semmit. Éppúgy, ahogyan mi sem tehetünk semmit a megváltásunkért. Jézus azonban mindent megtett miértünk, amikor azt mondta a keresztfán: *Elvégeztetett!* – És erre alapozva mondja most is nekünk: *Menjetek el, hagyjátok el a vádlottak padját, és mostantól fogva többé ne vétkezzetek!*

Emlékszünk-e még a japánok technikájára? A kincugira? Nos, ez az, amit Jézus tesz velünk. A mindannyiunk fájdalomtól, szenvedéstől, büntől megrepedt szívét, a mindannyiunk darabokra tört életét összeszedi és összeragasztja valamivel, ami sokkal értékesebb, mint az arany, az Ő drága vérével. Ő ismét egészsé, éppé formál minket. Jól látszanak még a hegek, éppúgy ahogy a múltbeli bűneink is látszanak. De ezekben a hegekben Krisztus vére tündököl. Ez ettől a pillanattól kezdve az a legértékesebb bennünk. Ez az, amit másoknak is mutathatunk, hogy ezáltal őt dicsőítsük, és Pál apostollal együtt valljuk: *„Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.”* (2 Kor 12: 9)

Ez a Krisztus vére által újjá formált szív és élet az, amit másoknak felmutathatunk: Nézd! Ilyen megtört voltam, sőt, még mindig ilyen vagyok! De Krisztus vére tündököl a hegekben! És én ezért hálás vagyok neki, és hálából akarom neki szentelni az életemet. Hálából igyekszem úgy élni, ahogyan felszólított: *Menj el, és mostantól ne vétkezzél.*

Egy büntől megtört szív, egy vétkes élet, amit újjá formál Jézus Krisztus aranyánál is drágább vére. És lehet, hogy nagyok a töréseink, de annál nagyobb Isten kegyelme, és annál értékesebb lesz az az élet, amely minden szilánkját, minden töredékét bűnbánattal elé tárja. Mert Ő ismét éppé tesz, amikor ezt mondja: *Én sem ítélek el téged!* Hallja-e szívünk Krisztus hangját? Miért maradsz ülve a vádlottak padjában? *Menj el, és mostantól fogva többé nem vétkezz!* Tegyük ezt ne saját erőnkéből, hanem egyedül az Ő kegyelme által! ÁMEN

Felséges Istenünk, Mennyei Királyunk. Mi, akik most itt vagyunk színed előtt, azért vagyunk itt, mert elfogadtunk egy meghívást. Ez a meghívás minden alkalommal szól, amikor megkondul a harang, megszólal az orgona, és megszólalsz Te magad, Igéden keresztül. Köszönjük, hogy ígéreted szerint itt, most velünk vagy. Mert a Te nevedben gyűltünk össze. Istenünk, bár többen vagyunk, mint ketten vagy hárman, mégis sok testvérünk van, aki most nincs itt ebben a közösségben. Vannak olyanok, akik nem tudnak itt lenni öreg kor, betegség vagy egyéb gát miatt. Vannak olyanok is, akik nem akarnak itt lenni. Arra kérünk jó Urunk, erősítsd meg bennük is azt az őszinte vágyakozást, amit éreznünk lehet és kell akkor, amikor Te hívsz a veled való találkozásra. Istenünk, azért imádkozunk most, hogy önts ki ránk kegyelmedet, hogy halljuk, lássuk, érezzük és tudjuk, hogy hűségedet nem tagadod meg. Add meg azt a csodát, hogy Szent Fiad, Jézus Krisztus ma is szóljon hozzád az Ige szavaival. Áldd meg együttlétünket, imádságunkat, az Evangélium befogadását, Krisztus érdeméért. Ámen

